

Vladimír Benedikt Holota – 100 let

Rodák z Nebřezin, narozen 5. srpna 1922.

Blahopřejeme, blahopřejeme, blahopřejeme

Povídání „Aby člověk žil svůj život....“

Měli jsme tu možnost poslechnout si myšlenky otce Benedikta 28.6.2022 v Bio Střela.

Těžko popisovat, a tak pár ukázek z jeho publikací.

Co mi dala rodná ves

Rodný kraj

Severně od Plzně, asi dvacet pět kilometrů, se rozvírá plaská kotlina. Po roce 1100 přicházejí z Francie cisterciáci, přísná větev řádu svatého Benedikta, a zakládají zde klášter. Základní charisma tohoto řádu je vyjádřeno heslem: Modli se a pracuj.

Svým způsobem kultivovali mniši zdejší krajinu hospodářsky i duchovně. Český král Vladimír II. jim daroval několik vesnic. Mezi nimi také moji rodnou ves Nebřeziny, která leží na staré zemské stezce z Prahy do Plzně. Připomíná se písemně již od roku 1144. Stezka vede mimo plaskou kotlinu, ve

NEBŘEZINSKÉ ÚDOLÍ

vzdálenosti asi dva kilometry východně středem Nebřezin a pokračuje pak k Plzni. Nebřeziny jsou místem, kde jsem spatřil světlo světa. Mám svou rodnou ves rád.

Řeknu hned něco k názvu Nebřeziny. Skutečný nebřezinský rodák nikdy nevyšloví jméno místa svého narození spisovně – že se narodil v Nebřezinách -, ale vždy v **Nebřežinech**. V mé rodné vsi se mluví západočeským nářečím severního Plzeňska. Místo dlouhého **í** vyslovujeme **ej** (vozík- vozejk). Krátké **i** natahujeme (slina – slína), Proto se říká, že na Plzeňsku zpíváme. Rodná jména mají na Plzeňsku místo **-ovi** koncovku **-oic** (Novákovi – Novákojc). A přivlastňovacích přídavných jménech namísto **bratrův** říkáme **bratrovo**. Používáme jiné koncovky u přídavných jmen – třeba místo **husám** **husom** – a řadu dalších drobných odchylek od spisovné češtiny. Ve vyprávění se nebudu snažit o spisovný jazyk. Budu mluvit, jak se tenkrát v rodném místě hovořilo.

Nebyl jsem hrdina

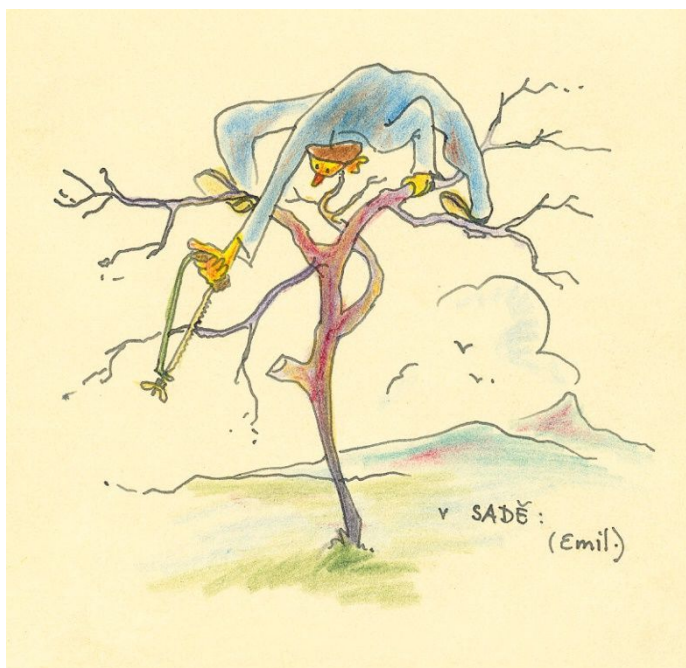
Vzpomínky na totalitu 1950-1989

Dalším místem internace, která byla provedena bez jakékoliv soudní sentence, se stal **Bohosudov**.

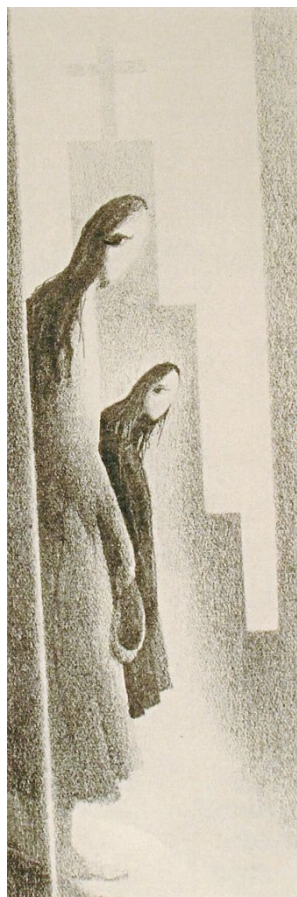
Abychom měli trochu pohybu, vymysleli si na nás „sportovní den“. Měli jsme hrát na dvoře fotbal. Překvapivě se hry účastnili i někteří důstojní otcové. Hra ale měla tragické následky. Jeden z nich chtěl nakopnout míč, který se k němu kutálel, ale netrefil se. Jak prudce vymrštil nohu, ztratil rovnováhu, padl na zem a zlomil si žebro! Jiná situace nastala, když k pomalu se kutálajícímu míči běželi současně proti sobě dva otcové, současně do něho kopli tak nešťastně, že zůstal na jednom místě (úder byl zřejmě z obou stran maximální), ale palec jednoho z nich to nevydržel: zlomil se! O nemocné se staral bratr Rafael a nosil jim jídlo. Pak nám dovolili fotbalové utkání s jezuity. Derby. Bratři jezuité trénovali celý týden na svém hřišti. My nic. Konečně došlo ke střetnutí. Naše mužstvo slepeno na poslední chvíli – a jen zásluhou otce Jánoše, který dal dohromady jedenáct mladých bratří – a začalo se. Bratři jezuité měli perfektně rozestavené hráče, každý věděl, co má dělat, kam kopnout míč, když přiletí zleva, kam kopnout, když přiletí zprava, přihrávky perfektní, hra promyšlená. S námi to bylo jiné: kde byla meruna – tam bylo deset františkánů! Viděl jsem v tom důsledek našich spiritualit: cesta bratří jezuitů je systematická, promyšlená.

Když narazí jezuita na nějakou překážku, zhodnotí ji, aplikuje nejúčinnější prostředky, jak ji překonat – šup-a je na druhé straně!

S námi je to jiné. My si říkáme: „Kde je Pán Bůh? Táhle! Tak za ním!“ Jako při tom fotbale: kde byla meruna – tam bylo deset františkánů. A když se vyskytne nějaká překážka, je to spíš překvapení než zklamání. Stane se, že se přes ni nemůže bratr dostat. Pak moc nepřemýšlí, ale spustí takový křik modlitby, že vyděsí celé nebe. Andělé se dívají dolů, co se tam děje, a když vidí toho bezmocného bratříčka, pošle Pán některého

z nich, který bratra přehodí přes překážku na druhou stranu a on jde dál... Jak to dopadlo?
Vyhráli jsme 3:1 !

Zápisky (ne)zkušeného faráře

Meditační podněty

Díky

za dnešní ráno, za dar dožití se tohoto kosmického dne.

Díky za ranní mlhu, která drží žár Slunce, takže se mu mohu dívat do tváře a říci mu: Bratře

Díky za Zemi, za tuto její část, kterou si nechal zalidnit právě tímto národem, ze kterého jsi vyvedl v bytí i mne.

Díky za ústav, ve kterém pracuji,

za výhled z okna do zamíženého kraje,

za sloup elektrického vedení, které svýma roztaženýma rukama připomíná modlícího se Mojžíše,

za let ptáka na obloze, který pomalu mizí v mlze...,

za zářivku, která mi svítí na práci,

za pracovní stůl a prkno, na které stavím myšlenkové konstrukce dle principů, která už znal hluboký středověk a dnes se jimi pohrdá – ale mně to podle nich vychází...

za telefon na stole, který mně umožňuje vstoupit ve styk s přáteli a potěšit se jimi,

za melodické šumění plynových kamen,

za Tondu, který mě naučil tolika dobrým věcem,

za víru a tichou řeč věčného Slova,

kterým žiji

13.1.1971

V současné době se realizuje dotisk knih Co mi dala rodné ves a Nebyl jsem hrdina

Michal Radoš, Ivo Kornatovský

kresby Vladimír Benedikt Holota
foto Ivo kornatovský